

heller ikke, fordi han ikke havde tillid til demokratiet. Det var da, fordi han vidste, at vi her stod med meget sårbare områder, som det i virkeligheden ville være tarveligt ikke at beskytte fra centralt hold.

Når Peter Seeberg, som var den museumsmand, jeg nævnte før, sagde, at det var bedst at være under staten, var det, fordi der alt for let kommer alle mulige andre motiver på spil, når det ligger lokalt. Man bliver bundet af meget snævre interesser, og det er ikke, fordi man ikke har tillid til folk, men det er, fordi det en gang imellem kan være godt, at der er mere plads.

Vi har også en miljøpolitik, må jeg så sige til kulturministeren, hvor vi altså heller ikke siger, at de lokalt må lave, hvad de vil, og tage vare på, om det åbne land bliver bygget til, eller hvad vi nu har haft af sjove oplevelser i tidens løb.

Venstre er ikke i tvivl om det her, og jeg er i og for sig heller ikke i tvivl om, at ministeren kan få mange, der gerne vil være med, fordi de nu får pengene selv.

Jeg er ikke andet end temmelig forskrækket. Jeg synes ikke, ministeren er imponerende. Hun ligner det, vi har set andre gange før, når hun viser handlekraft – jeg understreger: Handlekraft. Den første store indsats var at sætte Peter Duelund i gang; den anden er, at der nu er en minister, der tør.

Jeg synes, vi skal være meget glade for Julius Bomholt. Jeg synes, vi skal rejse ham en mindestøtte. Han er den, der har lavet en kulturpolitik her i landet, som gør, at vi i dag over hele landet har støtte til eksklusiv og fremragende kunst, og jeg synes altså ikke, at ministeren skal falde ham i ryggen på den måde ved at sige, at det jo er noget gammelt stads. Det er ikke så gammelt, det er ikke så længe siden, det var i begyndelsen af 1960'erne. Det er en underlig måde at tænke på her, hvor vi laver ting for, jeg ved ikke, hvor lang tid ad gangen. Det er en meget kort årrække, vi står med, og Julius Bomholts lovgivning er altså en helt, helt anden end ministerens liberalistiske, lidt leflende for det lokale.

Jeg har ikke sagt, at Fanden boede i Salling. Der bor mange udmærkede mennesker, men jeg er ved at have mistanke om, hvor Fanden så bor henne. Det skal jeg nok lade være at sige ved denne lejlighed, men han er i hvert fald ikke gået i kloster, kan jeg gøre opmærksom på. Han har lige været ved at overtage et temmelig stort område og får saboteret det her.

Jeg må sige, at den beherskede tilslutning, som vi har haft før – eller hvis vi er forsigtige,

skal vi så sige, at der godt kan laves nogle forsøg – går jeg nu op og anbefaler min gruppe, at vi trækker os helt væk fra. Ministeren har selv sagt, at dette ikke er et forsøg, men en irreversibel proces. Ministeren har lige stået og sagt, at vi tager et stort skridt, og at vi ikke kan komme tilbage. Det vil sige, at vi er ude på glidebanen, og der er grøn sæbe på den, og jeg har ministerens ord for, at vi nu skriver kulturhistorie. Ja, det skal jeg love for. Nu er Socialdemokratiet fuldstændig ovre på Venstres side, og man kan ikke klare de hegnspæle, som ministeren påstår man kan holde til. Det kan jeg jo også høre, bl.a. fordi vi ikke for alvor ved, hvor den modstandskraft skal komme fra over for det her.

Jeg synes, det var et meget skræmmende svar, ministeren gav. Jeg havde håbet, at der havde været forsikringer om, at det var et forsøg, at man ville se, hvordan det gik, at man trods alt lagde sig så tæt op ad det, som f.eks. fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, at vi stadig må håbe, noget kan gå godt, for ellers så skal vi selvfølgelig ikke gøre det.

Vi har bibliotekerne at henholde os til. Det kan godt være, at ministeren synes, det er belejligt at skælde Langsted ud, fordi han ikke klarede det med egnsteatrene, men vi er altså nogle, der heller ikke synes, at ministeren har klaret det med egnsteatrene, det vil jeg nu godt lige sige. Vi synes ikke, at den er hjemme endnu, men det er så, hvad det er. Vi kan være uenige, men det var en lidt ubehagelig tone at bruge over for en, der ikke kunne forsvare sig her, og som faktisk gør opmærksom på noget, som han ikke er ene om at sige om folkebibliotekerne, for det er noget, som vi hører stort set raden rundt: at det er meget svært at forsvare i den givne situation.

Men det er rigtigt, at vi skriver teaterhistorie. Jeg synes, det er uhyggeligt. Jeg håber altså meget, at ministeren får mere vrøvl i sit eget bagland, end hun åbenbart selv påstår, for det er mig bekendt heller ikke socialdemokratisk kulturpolitik at følge Venstre i den her sammenhæng. Jeg tror også, at socialdemokraterne har været stolte af det, Bomholt satte i værk, da han byggede Kulturministeriet op. Det viste sig at være langtidsholdbart på det punkt – indtil vi fik en handlekraftig minister, som viste, at hun turde!

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Til den sidste svada er der kun at sige, at skræmmebilleder og fejltolkninger kan man jo ikke gøre meget ved.